

μου, άντερί μου, ζωνάρι μου λύσανε, σαλθάρι μου, ίστé ιβρακί μου άκόμα ντέν αφήσανε, ούλα όξω, τσιτσιπλάκ (1) έμεινα. Μπίρνταμ χέρια μου, πόντια μου ψάξανε παχειά άχαμνά, ούλα καλά ηύρανε ίστé :

— Άφερίμ, άφερίμ, καλός είσαι, είπανε, τώρα άιντε.

Τήν άλλη μέρα, Σάββατο ήτανε, νεοσύλλεκτος επισύλλεκτος, έφεντρος άφεντρος, —ρεντίφ τά πη— άκουγα. Γιακέτα στενή στενή μέσα έβάλανε, Λάζαρο γκιμπι έκάμανε, ιβρακί μακρύ μακρύ μου φορέσανε, καλπάκι με κορώνα έβάλανε, άρβίλες άρβέλες άδδέλες παπούτσιά μου λέανε, νιζάμης (2) ήμουνα.

Είς γραμμή ύστερα στάτηκα —άράντα τά πη— κοντά μου άλλοι ήτανε, μεταβολή άναβολή, ντεζιά άριστερά περριστερά, σημειωτό άσημειωτό βήμα άκουγα, πάλι ύστερα προσοχή, μάς κάρς, άλτ, σάλτ, χίτς ντέν ένοιωτα φράγκικα ούλα ήτανε ! Τροχάντες νιζοχάντες ούλα αύτά μαζύ ένας φώναζε. Ύστερα, ρέστο μέστο ήέστο—χάψι τά πη— μέσα βάλανε, γιατί άπό άράντα όξω έβγήκα, νά πάρω λίγχο άέρα μου :

Πειταρκία ήτανε.

ΎΑ ! Δζάνουμ μπαμπά μου, έλα γλύτωσέ με ! ΎΕπιστρατεία άκόμη νά μείνω έχάτηκα. ΎΑντάμ στρατιώτης με τó στανιό γένεται ; Λευτερία αύτή είναι ; Φτου ! ΎΑλλάχ μπελά βερσίν !

ΎΟρντινάντσα σέ λοχαγό μου είμαι, γυναίκα του πλύνε μου λέει πιάτα, νερό ούλη μέρα κουδάνησε, χρεία πάστρεψε, μπουντάσορα φάε, μου λέει ! Χίτς ποτε πράμμα τέτοιο γένεται ;

— Ντέν τρώω, λέω, ντουλειά ντέν είναι αύτή.

ΎΙστé άλλο γρότο ίσθέρκο μου έρχεται :

Πειταρκία είναι.

ΎΒλα, Χαδζή μπαμπά μου, πρόφταζε γιατί πέτανα. Νά ! Παιντί σου για πάντα έκασες.

(1) Όλόγυμος.—(2) Στρατιώτης.

Γιόκσαμ (1) ίκρίμα μου ντικó σου άς είναι. Λειποταξία άποταξία τά κάνω.

Σικτίρ πειταρκία.

χέρια σου φιλώ, 'ποντρία σου φιλώ

Μηνάς Χαδζή-Σάβδογλου

γυιός σου.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

ΎΟ κ. Ζαίμης καίπερ περιοδεύων κατά τήν Πελοπόννησον δέν λημονεί μολαταύτα και τόν ΎΕθροφύλακά του.

Προχθές έστειλε και έδημοσιεύθη έν αύτῷ άρθρον μετά πολλού πνεύματος γεγραμμένον, άλλά τó όποιον δυστυχώς θά έχάνετο άν ό Δίωρ δέν είχε τήν καλωσύνην νά τó άναδημοσιύση, έξ ου πάντες τó άνεγνώσαμεν. Συνάζοντες μετ' αγάπης όλας τάς έν τῷ άρθρῷ τούτῳ έγκατεσπαρμένας εύφυλογίας και άναμνησκόμενοι τών τóσων άλλων χαριτολογιῶν αύτου άπονέμομεν τῷ πολιτικῷ τούτῳ τῆς Έλλάδος τόν τίτλον επιτίμου συντάκτου τού **Μῆ Χάνεσαι** έχοντες πεποίθησιν ότι θά διαπρέψη πολυ έν τῷ σταδίῳ τούτῳ, έν ᾧ πάντες άναγνωρίζουσι τήν ιδιαίτέραν του κλίσιν.

ΎΑρτίφασις, συναλλαγή, γεπωτισμóς ιδού αί άρχαι τού ύπουργείου τῆς 10 Μαρτίου, λέγει ό κ. Ζαίμης. ΎΑλλά τίνας αί άρχαι τῆς άντιπολιτεύσεως ; Τό είπε πάλιν ό κ. Ζαίμης: τó μέλλον ύπουργείον.

ΎΟ κ. Ζαίμη; βλέπει τόσα ναυάγια έν τῇ πολιτείᾳ τῆς κυβερνήσεως, ώστε προτείνει τήν σύστασιν ναυαγαιρεια-

(1) Άλλως.

Α' | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 12

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ύδε προηγ. φύλλον)

ΎΟ Έδουάρδος άνέγνωσε τήν έπιγραφήν. ΎΗ έπιστολή άπηνυθύνετο πρός αύτόν. Καί ένῶ είχε προμαντεύσει τούτ, διαλογισμούς τῆς Κομήσσης και περιέμενεν ίσως τοιαύτην τινά λύσιν, πάλιν δέν ηδυνήθη νά κρατήσῃ έαυτόν εκ τῆς εκπλήξεως και άνετινάχθη ως εάν ρεύμα ηλεκτρικόν είχε διέλθει δι' όλου τού σώματός του. ΎΑλλά συνελθών εύθυσ, διότι όλίγα μόνον λεπτά τῷ υπελείποντο, έγραψεν επί τού χάρτου εκείνου με τρέμουσαν χείρα τάς όλίγας ταύτας λέξεις:

ΎΕάν ή καρδιά μου δέν άνήκε πρό πολλού εις τήν

Βέρθα μου . . . ουδέποτε ήθελον αγαπήσει άλλην γυναίκα εκτός ύμών.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΔΩΡΝΑΙ.

Και έγερθείς ταχύς ως άστραπή εξήλθε τῆς αίθούσης και λαθών τόν πιλόν του κατήρχετο ανά δύο τάς κλίμακας. ΎΌταν δέ ή Κομήσση επανήλθε δέν εύρε πλέον τόν Έδουάρδον, άλλ' επί τῆς τραπέζης τήν έπιστολήν με τάς όλίγας εκείνας λέξεις.

— ΎΑ !—είπε καθ' έαυτήν—ή Βέρθα! άλλ' ή Βέρθα θά γείνη σύζυγος τού ΎΑμεδαίου!

Και έσήμανε τόν κώδωνα. Είς ύπνρέτης παρουσιάσθη εις τήν θύραν.

— Είπέ νά ζεύξωσι τήν άμαξάν μου.

ΎΟ Έδουάρδος πεζός, χωρίς καν νά ένθυμηθῇ ότι ήλθεν έφ' άμάξης και ότι ό άμαξηλάτης ήτο εις τó παρακείμενον καπηλειόν, διότι ήρχισε νά βρέχη, χωρίς νά αισθάνηται τάς έπ' αύτου πιπτούσας σταγόνας, άλλά ταχύτερος εκείνου, όστις προσπαθεί νά φύγῃ άπό τού τόπου τῆς πυρπολουμένης οικίας, έφθασεν εις τήν οικίαν του. ΎΗ μήτηρ του άνυπόμονος έσπευσε νά μάθῃ τί συμβαίνει.

— ΎΑ ! άπωλέσθην—άνεφώνησεν ό Έδουάρδος ριπτόμενος επί τινος ανακλίντρου—ή Κομήσση με αγαπά και είναι ικανή . . .

κῆς ἐπιτροπῆς. Ἐπειδὴ ὁμως ἐκ τῶν προτέρων εἶνε γνωστά τὰ μέλη ἅτινα θὰ ἀποτελέσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην, φόβος εἶνε μὴ καὶ τὰ ναυαγία αὐτὰ ναυαγήσουν εἰς τὰς χεῖρας των.

Ὁ κ. Ζαῖμης εἶνε πλέον ὑπὲρ τῶν προπαρασκευῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν μετὰ τὴν ἐναρξίν των. Εἰς τὴν βουλὴν ἐφώνησε κατὰ πάσης προπαρασκευῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του δόσκις ἔβλεπε τὸν κ. Μπούμπουλην μὲ τὰ σχέδια τοῦ ναυστάθμου εἰς χεῖρας. Τώρα ζητεῖ προπαρασκευὰς σοβαρὰς καὶ σπουδαίας καὶ γὰ κάμνουν ἐντύπωσιν, ὅπως αἱ περὶ πολιτικῶν γνῶμαί του κάμνουν πάντοτε ἐντύπωσιν.

Ἐφέτος οἱ πολιτικοὶ μας τὸ ἔρριψαν εἰς τὰς περιγηγῆσεις. Ἐγύρισαν καὶ γυρίζουσι ξηρὰν καὶ θάλασσαν, στερεὰν καὶ νήσους. Τίς οἶδε πόσας ἀρχαιολογικὰς ἐκθέσεις θὰ μᾶς ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ βουλῇ.

Ὁ Αἰὼν ἐπιθυμεῖ βασιλικὸν λόγον ἐν τῇ βουλῇ καὶ λέγει μάλιστα ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ἀναβληθῇ καὶ ἡ ἐναρξίς αὐτῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὲν δυνήθη νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας μέχρι τῆς 8 Σεπτεμβρίου. Ὁ Αἰὼν δὲν μᾶς εἶπεν ὁμως ἂν ἐπιθυμεῖ εἰσηγητῆς καὶ συντάκτης τῆς Ἀπαντήσεως νὰ εἶνε ὁ κ. Ζηνόπουλος.

Ἡ πάλη ἐν τοῖς λόγοις τῶν πολιτικῶν συγκροτεῖται κατ' αὐτὰς μεταξὺ ἐνὸς ἀορίστου καὶ ἐνὸς μέλλοντος. Οἱ μὲν λαλοῦντες περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος λέγουσιν αἰσίως ἐλύθη, οἱ δὲ αἰσίως θὰ λυθῇ. Ὡστε βλέπετε ἡ φιλονεικία γίνεται περὶ ἀορίστου καὶ μέλλοντος.

Ἐλεγε ταῦτα μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἦτο ὠχρὸς ἡ καρδιά του ἔπαλλεν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐθεώρει περίλυπος καὶ κρύπτουσα τὰ δάκρυά της. Ἐβράτει ἀκόμη εἰς τὰς χεῖράς της ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει ἐκ Λονδίνου καὶ ὅπου τῇ ἔλεγον νὰ προσέχῃ τὸν υἱὸν της, διότι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς ζωῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώριζε πανταχοῦ τοὺς δολοφόνους του, ὅτι παρεφέρετο. Ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν υἱὸν της. Ἐφοβεῖτο νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ λυπηρὰς ἀγαμνήσεις καὶ ἐκάθισε πλησίον του, ἀγνοοῦσα ἂν πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς λόγους του.

— Ἀλλὰ τί ἔπαθες παιδί μου — τὸν ἠρώτα—εἶσαι τεταραγμένος, εἶσαι ὠχρὸς.

— Τίποτε μητέρα, τίποτε—ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ γράψῃ, καὶ μετὰ δύο γραμμὰς ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ ἤρχισε νέαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας καὶ ἤρχισε νὰ βηματίξῃ ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ καπνίσῃ. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο θολὸν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅταν ἔστη αἴφνης καὶ ἐκτύπησε τὴν χεῖρα ἐπὶ τραπέζης.

— Εὐρον! ἀνεφώνησεν—Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μέλος τῆς ἐταιρίας τῶν δολοφόνων. Καὶ ὁ ἔρως της εἶναι σαγήνη... εἶναι δέλεαρ. Δι' αὐτοῦ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ

Παρατηρήθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ δράματα οὐδέποτε ὁ ἀρχηγὸς δέχεται νὰ ἔλθῃ εἰς συζήτησιν πρὸς τοὺς πρέσβεις τῶν ὀθωμανῶν οὔτινες πάντοτε διώκονται ἀπὸ τῆς σκηνῆς μεθ' ὕδρων. Πόσον ὁμως διάφορα θὰ εἶνε τὰ δράματα τῶν μεταγενεστέρων! Θὰ ἔχουν ὅλως ἄλλοιαν ἀρχὴν, στριζομένην ἐπὶ τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Πρεσβείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Σφιγῆ

Η ΑΡΑΧΝΗ

ἰπῆλθε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς τὰ δάση τῆς εὐβοίας ἐνθα θὰ πλέξῃ τοὺς ἱστούς της ἐπὶ ὕψηλων πευκῶν. Τὸ βάρος της ὅλον ἐν τῇ συντάξει τοῦ Μάχανεσαι ἀνέλαβεν ἡ ἀντιβασιλεία.

ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

τῆς Ἐφημερίδος.

Τὸ ΙΓ' πρωτόκολλον : «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλή κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλοπατρίας μας.»

Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον : «Ἐπιτηδεῖα ἐπιβουλή κατὰ τῶν λειψάνων τῆς φιλολογίας μας.»

Τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατείας : Ἐπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν στρατιωτικῶς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν καρχαζόντων.»

Ἡ παραμονὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι». Ἀπίσημος ἀνομολόγησις τῆς γυμνότητος εἰς τὴν περιήλθομεν θεατρικῶς ἀπέναντι τοῦ Antonio καρχαζόντος.»

τοῦ νὰ καταδιώξω τοὺς φονεῖς μου. Ἄ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ πέσω εἰς τὰ δίκτυά των! Εἶναι αὐτοὶ ὁ Ριγὼ καὶ ὁ Δεσορέλ!

Καὶ ἐξεληθὼν ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας καὶ διηγήθη εἰς τὸν ὑπάλληλον τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς ὑποψίας, συγχρόνως δὲ καὶ τοὺς φόβους του ὅτι ὁ παρούσας ὡς κληρονόμος τοῦ Κόμητος Σαίν-Μωρ δὲν εἶναι ὁ Ἀμεδαῖος, ὁ γνήσιος ἀνεψιὸς του. Ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ὑποπτευθῆ τοιοῦτόν τι, ἠγνόει δὲ καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποπειρας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ μᾶλλον ὅτι ἦτο κατελιημένος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ἣτις ἐπεκράτει, ἀγνωστον πῶς διαδοθεῖσα, ὅτι ὁ κ. Δωρναὶ ἔπασχε μονομανίαν τινὰ νομίζων πολλάκις ὅτι ἀνεγνώρισε τοὺς ἀποπειραθέντας κατὰ τῆς ζωῆς του, τὸν ἤκουσεν ὁμως μετὰ προσοχῆς καὶ εὗρισκε τὰς σκέψεις του πολὺ λογικὰς.

Ὁ Τρενώ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος—ἦτο ἀρχαῖος ὑπάλληλος, καὶ εἶχε συνειθῆσει ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου τεκμηρίου, τὸ ὅποιον τῷ ἐδίδετο ὡς ἀφορμὴ, νὰ θεμελιῶ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τοῦ ἐγκλήματός, νὰ μαντεύῃ καὶ τὰς λεπτοτάτας μηχανορραφίας. Εἶχε λεπτήν τὴν ὄσφρησιν ὡς κυνηγετικὸς κύων. Εἶχε διορατικὸν τὸν νοῦν καὶ τὸ βλέμμα του ἐκτοξευόμενον εἰς τοὺς ὄρθαλμούς τοῦ ἀνακρινόμενου εἰσῆρχετο εἰς τὴν διάνοιαν του.

Ὁ Τρενώ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς—Ἐῖκοσι τέσσα-